

PIRÀMIDE

Categoria: ADULT

Pseudònim: Massa tard per un bon nom

Data de naixement: 20/09/1987

Es respirava una prudent tensió en aquella petita i fosca sala perduda en algun racó del món. Presidia l'escena un grup de vuit dones i un taulell del prestigiós joc d'estratègia Piràmide. El taulell de fusta, perfectament polit i replet de minuciosos gravats, brillava sota l'únic punt de llum de l'estança, centrant tota l'atenció en els frenètics moviments de les peces i figures que lliscaven per sobre del quadrilàter.

Observava atentament la partida la Sara Llopard, cèlebre cronista catalana del diari internacional "Fets per viure" i amfitriona d'aquest exclusiu esdeveniment que havia planejat meticulosament per a poder escriure un article de gran revolt mundial. No era senzill poder unir dues de les grans eminències d'aquest joc de taula, però ho havia aconseguit i se sentia plenament satisfeta. Tenia unes nocions molt bàsiques del Piràmide, però això no li suposava un problema perquè precisament el que volia explicar en el seu article no era pas la part tècnica i teòrica de la partida. El que més li interessava era tot el subtext que es despenia d'aquesta trobada on s'unien dos referents mundials. Narrar la preparació de l'esdeveniment, la trobada de les jugadores, la seva capacitat de concentració, l'actitud, el talent, el factor cultural en la presa de decisions estratègiques, la influència del salt generacional...

A una banda del taulell, la Giorgia Amato acariciava les seves arrugades mans entre moviment i moviment, mirant de fit a fit a la Naisha Agarwal i buscant en el seu rostre un petit senyal que li confirmés que inevitablement la partida es precipitava cap al final. Havia après a jugar al Piràmide arraulida en les falces de la seva àvia i de mica en mica va anar adquirint l'astúcia i l'agilitat necessàries per esdevenir-ne un prodigi. Des de ben jove havia estat convidada en múltiples tornejos: primer d'abast local, després regional, estatal... fins que la seva fama va anar estenent-se arreu del món. Ara, set dècades més tard i ja retirada professionalment, despertava la més profunda admiració entre les seves rivals.

Les seves dues germanes, Cecília, marxant d'art, i Vittoria, científica i professora universitària, miraven embadalides l'efervescència de la partida. Malgrat la Giorgia feia cinc anys que havia decidit gaudir de la seva afició fora de l'àmbit competitiu, pel pur plaer de jugar i passar una bona estona, estava plenament en forma. No havia estat senzill convèncer-la que no podia deixar escapar aquesta temptadora invitació. Certament, era un trasbals viatjar fins a tan llunyà indret, a la seva edat, però fets com aquests no tothom els podia viure i les dues germanes anirien com a convidades i vetllarien perquè l'experiència fos memorable. Després de meditar-ho serenament, sense la insistència de la Vittoria ni l'eufòria de la Cecília, va acceptar la proposta simplement per la fascinació que li produïa una dona com la Naisha Agarwal, la seva rival, i les ganes de conèixer-la en persona.

La Naisha Agarwal era una revolucionària nata. El seu particular do en el Piràmide i la seva tasca d'activista social a l'Índia havien tingut un fort impacte en la vida de milers de joves i per aquest fet havia estat reconeguda com una de les ments més brillants de la dècada. Amb ella s'havien desplaçat la seva amiga de la infància i fotògrafa naturalista Marala Kumari i una altra important activista anglesa que havia establert amistat amb la Naisha per correspondència i que havia viatjat a aquest país asiàtic per entendre millor desenvolupar un model similar al seu país, la Yander Lambi.

La Naisha Agarwal, però, no es trobava en el millor moment de la seva vida. Feia uns mesos havia perdut en silenci a un fill desitjat i això feia que en el seu cap els pensaments fossin molt desendregats, amb un lament de rerefons que ben lluny quedava de la joia que sentia quan quedava immersa en l'estratègia del joc. Havia pensat que aquesta oportunitat que li oferia la vida li permetria descongestionar el seu compungit cor i que amb les seves dues companyes de viatge compartiria hores de converses i aprenentatges que l'ajudarien a apaivagar aquest dolor, a agafar força i a agafar energia per a continuar endavant.

El repic dels dits contra la taula de fusta de la Vittoria Amato la van fer sospitar que feia uns quants segons de més que havia estat sumida en les seves cabòries. La Yander, que no podia deixar de mirar a la impacient germana Amato i el seu extravagant collaret, va quedar sorpresa per la impertinència del gest. La Naisha va continuar escrutant cada una de les figures en joc i possibles moviments i, de sobte, va veure ben clar que sacrificant la valuosa Meskhetyu desorientaria a la Giorgia i en 10 jugades, si tot anava com ella calculava, la victòria podria ser seva. La Marala Kumari la va mirar amb complicitat, semblava que estiguessin connectades i hagués percebut aquell petit triomf.

Quin moviment més brillant, va pensar la Giorgia, que va quedar completament descol·locada. Inesperadament, just quan alçava la mà per fer el proper moviment sabent que ja ho tenia gairebé tot perdut, la llum de la bombeta es va apagar i va quedar tota la sala en la més absoluta negror.

- Probablement, hauran saltat els diferencials - va comentar la Sara Llopard - Vaig a parlar amb el vigilant.
- No es preocupi senyoreta - va dir educadament la Cecília - quedi's aquí i aprofiti per documentar l'escena, que una partida de Piràmide quedi interrompuda just en el moment més interessant no se sol veure cada dia.
- Va desarrambar la cadira sense fer soroll, el terra era de moqueta i l'atenuava. Va sortir de l'habitació curiosament a les palpentes.
- Quin moment més inoportú per interrompre la partida, m'ha deixat astorada amb aquest moviment - va la Giorgia.
- Costarà reprendre-la de nou - va riure la Naisha.
- En alguna altra ocasió s'havien trobat en una situació similar? - va demanar la Sara.
- Quan vaig fer dotze anys l'àvia em va regalar el meu primer taulell amb les seves petites figures, eren molt senzilles, Recordo jugar amb les meves germanes a l'habitació, sota la llum d'una espelma, quan se suposava que feia hores que dormíem. Quan les partides es complicaven bufàvem l'espelma i deixàvem reposar les nostres ments per veure-hi més clar l'endemà. - Va recordar la Giorgia - Ara feia temps que no hi pensava en aquest record.
- Que bonic - va comentar la Naisha - realment el Piràmide és un joc que crea molts vincles entre els seus jugadors. Hi ha milers de possibilitats i sempre pots aprendre de la persona amb qui comparteixes aquella estona. Veritat, Marala? Recordes aquell estiu en el Parc Nacional Hemis?
- I tant, amiga. - va confirmar la Marala - allà també vam haver d'apagar la llum de la nostra llanterna en sentir un soroll prop de la nostra tenda de campanya.
- Sí, ens vam espantar molt - va riure dolçament la Naisha.
- Què els va passar? Expliqui'n - va demanar curiosa la Sara.
- Teníem quinze anys i els nostres pares i la seva colla ens van dur d'excursió a Ladakh. Vam acampar per fer nit en una mena d'esplanada on tots vàrem muntar la nostra tenda. Havíem passat tota la tarda parlant del lleopard de les neus i la Marala i jo, que fèiem nit juntes, vam decidir estar a l'aguait per si s'acostava al

nostre improvisat campament. En aquella època se'n veien molt pocs, però nosaltres no perdiem l'esperança. Amb cert neguit i desig per veure aquell espectacular ésser, jugàvem silenciosament a un petit Piràmide que sempre duia a sobre. La Marala, que té una oïda prodigiós, abruptament va apagar la llanterna i em va posar la mà a la boca. Vam treure sigil·losament el cap entre les teles de la tenda i, sota la llum de la lluna, vàrem veure creuar per davant nostre un lleopard de les neus amb el seu cadell - La Naisha es va acaronar la seva panxa buida.

- Estàvem tan emocionades! - va seguir la Marala - que haguéssim cridat a ple pulmó per despertar a la resta de l'expedició, però no ho podíem fer. Quan ja feia uns minuts que no vàiem a aquells majestuosos animals vam deixar anar la tensió fent-nos una abraçada d'incredulitat i de l'ímpetu vam bolcar el taulell i les fitxes, i vam riure impressionades pel que acabàvem de viure molta estona.

- I mai ens va creure ningú Marala - va somriure la Naisha.

- És clar, va ser allà on vares decidir ser fotògrafa naturalista - va seguir la Yander.

- Exacte, bona observació - va afirmar la Marala - va ser allà, i des de llavors sempre porto la càmera a sobre perquè res m'agafi desprevinguda.

Un flaix molt potent va enlluernar l'estança i totes elles es van haver de tapar els ulls.

- Què ha estat això? - va preguntar la Sara.

- Aquí hi ha algú que està movent les fitxes del taulell! - va afirmar misteriosa la Marala - Fa estona que em sembla sentir-les lliscar i fins i tot crec que una ha caigut a terra.

- Com dius? - Va dir incrèdula la Sara.

- Impossible! - Va exclamar la Vittoria.

La llum va tornar al cap d'uns instants, fent palesa l'afirmació de la Marala, mentre la Cecília entrava de nou a la cambra renegant.

- Quina pèrdua de temps, disculpin! Només es tractava de fer pujar el diferencial, però no trobava el vigilant i després resulta que tenia ganes de xerrar... ha estat tot plegat molt lent, però ja tenim... Mamma mia!

Totes elles miraven el taulell, que intentava reproduir força maldestrament la jugada de Hathor.

- Senyores, crec que algú hauria de donar una explicació - va dir la Sara mentre adoptava un posat detectivesc i s'aixecava de la seva cadira amb la llibreta i el bolígraf entre les mans. Ben mirat, potser aquest gir dels esdeveniments li resultaria favorable pel seu article.

- Vostè ha fet una fotografia - va interpel·lar la Giorgia a la Marala - per tant, tard o d'hora la veritat sortirà a la llum.

- Sempre porto un quid per revelar fotografies a sobre, i aquest espai sense llum és fantàstic per poder fer el procés.

- Quanta estona trigaries a revelar? - va demanar la Sara.

- En mitja hora ho podríem tenir - va dir la Marala després de calcular-ho.

- Fantàstic! Algú vol confessar abans? - va riure la Sara.

- Potser no és necessari. De fet, la partida ha quedat interrompuda en quant la llum ha marxat. Per mi, podem deixar-ho estar aquí. - la Naisha no suportava la tensió prescindible i no tenia els ànims per embrancar-se en aquesta mena d'atzucacs.

- Aquí està la clau - va parlar en veu alta la Yander - l'apagada de llum no ha estat casual, era intencionada i feta per algú que estava fora de la sala. És possible que hagi estat ocasionada pel vigilant, no hi ha ningú més, correcte?

- No, ell i nosaltres. - va confirmar la Sara - I segur que per aquest motiu tenia tantes ganes de xerrar senyora Cecília, li calia fer temps.

La Giorgia, que va lligar caps en un moment, va mirar a la seva germana Vittoria que, automàticament, va abaixar el cap, avergonyida. Una dona com ella, amb la seva edat, amb la seva trajectòria, amb el seu, en definitiva, assimilat personatge, s'havia deixat endur per la gatzara dels sentiments i les esperances i ara es veia immersa en una ridícula situació que hauria de confessar irremeiablement.

Va aixecar el seu rostre mentre les llàgrimes recorrien lentament les viscudes faccions. La resta de dones la van mirar amb posats que anaven entre la sorpresa, la tendresa i la compassió.

- Bé, espero que em disculpin totes i deixin explicar-me. - la Vittoria es va eixugar la cara, va agafar aire i va prosseguir - Quan la meva germana va rebre la invitació de la senyora Llopard va haver-hi alguna cosa dins el meu interior que va ressuscitar, un clam, una veu que se m'atansava i em deia que potser era l'última oportunitat que se m'oferia en el darrer tram. Ja ho veuen, soc gran i qui sap quants anys em queden. Després de tota una vida d'esforç, vaig pensar que potser mereixia també ser feliç. Quan vaig iniciar la meva carrera com a científica no hi havia res més que m'apassionés tant com la meva feina. Gràcies a aquesta vaig poder veure una mica de món. En un d'aquests llargs viatges vaig conèixer al Tom, un estudiant especialitzat en l'antic Egipte, de qui em vaig enamorar profundament. Els estalviaré tots els detalls, ara ja no tenen cap mena d'importància, però el fet és que quan ell em va proposar acompanyar-me en el meu camí, renunciant a tot el que tenia, per poder estar al meu costat em vaig espantar tant del que podria suposar això en la meva carrera professional que no vaig poder evitar fugir. Encara recordo l'última tarda que ens vam veure, abans d'agafar les maletes i fer el salt cap a la pròxima parada. Amb una mirada molt sincera em va dir que sempre m'estaria esperant. La meva resposta va ser tan absurda com agosarada, prometent-li que quan estigués preparada li faria arribar un missatge inequívoc, però un missatge a on? Si ja mai més vaig saber res d'ell. I ves per on, aquest anhel tan profund va revifar veient la gran possibilitat que m'oferia un article d'abast mundial al "Fets per viure". Una partida del Piràmide entre les més brillants jugadores que no finalitza perquè es veu interrompuda per un misteriós succés, una jugada de Hathor, la deessa de l'amor, escrit acompanyat d'una fotografia que il·lustrés la crònica del succés amb totes les assistents, una d'elles amb el menat egipci com a collaret, que potser el Tom identificaria com el seu amor de joventut. - Va agafar aire abans de desfer-se - Giorgia, ho sento molt, no volia perjudicar-te, sé que m'entendràs i em podràs perdonar.

La història acaba amb una bonica imatge, una abraçada, una catarsi col·lectiva entre les assistents, plena de comprensió, de tristesa i a la vegada esperança, de sororitat.

I és que l'amor fa fer disbarats, com matar dracs, però l'amor és el que tot ho impulsa i tot ho fa possible, fins al més inversemblant.